

Ze waren beiden in de zestig, een paar verdorde, ouderwetsch gekleede dametjes; ze stonden bekend als zeer rijk, maar in waarheid hadden de Avezaetes zoodanige klappen in hun fortuin gehad, dat ze hun mooie oude huis in stad al jaren geleden hadden moeten verkoopen; in de deftige patricische huizinge, reeds door Smallegange vermeld, bloeiden nu een kapperszaak en een spekslagerij nevens elkander.

Thans gekleed in zijn zwart jaquet en vest boven de grijsgestreepte pantalon, en omzweefd door de viooltjesgeur der haarolie, waarmee de grijze vlijen over den smallen rozen schedel waren geplakt, ontving Jan de zusters met glimlachende hoffelijkheid in de woonkamer.

„Hoe gaat het.... hoe gaat het.... dag Ciel.... dag Let.... wat brengen jullie een prachtig weer mee... nog met de panier gekomen?”

„Bè natuurlijk....” antwoordde Letje, haar reticule aan een stoel-leuning hakend.

„’t Was compleet zomer, ee?” zei Ciel „maar dat ’s noe gek, maar m’n eene bil is zoo koud geworden. ’k Mot effetjes bie de kachel staan”.

Jan lachte.

„Had Lein je niet ’n beetje kunnen wrieven?”

„Bè ja, massage, dat ’s niet onfatsoendelijk, oor!” lachte Letje. „Waar zit Simon?”

„Roep jie meneer Simon es,” sprak Jan tot Laurien, die kopjes koffie en een schaal met zoute beschuitjes op een blad binnenbracht. „Meneer is toch tuus?”

„Meneer zit in ’t spreekkamertje,” antwoordde Laurien, terwijl ze presenteerde. „’k Zal meneer sebiet....”

„Beschuitjes, noe weet ik het!” riep Ciel die zich nog wat wreef en kneep bij de kachel en dan tot Jan: „We hadden een boodschap vergeten en we konden er maar niet meer opkomen, ee!”

„En noe is Lein vort met de mand,” schrok Letje.

Laurien verliet de kamer.

„Zou een van de meisjes soms.... als we ’t aan Lurkus vragen?” zei Letje wat aarzelend, terwijl ze haar neef aanzag.

Jan knikte wat onzeker.

„Bè, ja.... dat zal toch....” en dan weer kijkend naar Ciel bij de kachel, grinnikte hij „Is-ie nog niet op temperatuur?”

„’t Begint,” schertste ze terug. „’k geloof dat de koffie d’r noe naar toe zakt.”

Zelachten alle drie, mummelden beschuitjes op, genoten even stil hun koffie.

„Zeg Jan,” begon Letje dan, na een half verlegen, half lachenden blik van verstandhouding met haar zuster „noe Simon d’r nog niet is, motten we je toch es wat zeggen....”